

[Steen Folke]

for meget at anmode om denne redegørelse? Kunne ministeren ikke gøre det? Der er rigeligt med tys-tys om militæret, og jeg er godt klar over, at det mest opsigtsvækkende ved hele begivenheden i virkeligheden nok er, at den i det hele taget kom offentligt frem.

Så vil jeg blandt de borgerlige synspunkter vælge at sige et par ord om hr. Poul H. Møllers kristelige hykleri. Hr. Poul H. Møller indledte sin tale med at understrege, hvor gerne de kristelige ville bruge de milliarder, der bruges til oprustning, til hjælp for de fattige og nødlidende i u-landene. Det har vi hørt før fra kristeligt folkeparti. Men hver gang der har skullet tages stilling til militær oprustning, er kristeligt folkeparti gået ind for oprustningen; lad mig blot erindre om F-16-flyene.

Hovedindholdet i hr. Poul H. Møllers tale var jo også, at kristeligt folkeparti ville gå imod enhver nok så lille nedskæring på militærbudgettet, og at kristeligt folkeparti tager afstand fra enhver tøven med hensyn til beslutningen om nye, uhyrlige atomraketter. Alle, der hørte efter, hvad hr. Poul H. Møller sagde, kunne høre, at her talte i virkeligheden en høj. Kristeligt folkeparti vil i princippet gerne gøre alt det gode med milliarderne, men i praksis foretrækker man at bruge pengene til fortsat oprustning. Jeg foretrækker at bedømme kristeligt folkeparti på gerningerne; jeg giver intet for de fromme ønsker.

Til slut om dagsordenerne: fremskridtspartiets dagsorden vil vi stemme imod, fordi vore synspunkter er diametralt modsatte fremskridtspartiets. Jeg skal ikke kunne sige, om regeringens manøvrer har skadet Danmarks troværdighed i NATO. Hvis det er tilfældet, skal jeg være den sidste til at beklage det. Desværre tror jeg, at manøvrerne er alt for halvhjertede til, at de har gjort noget større indtryk.

De radikales dagsorden vil vi stemme for. Den indeholder en klar afvisning af atomraketterne, og det er det, der er brug for i denne omgang. Jeg går ud fra, at raketmodstanderne i socialdemokratiet er enige heri og også vil stemme for denne dagsorden.

Vi vil undlade at stemme til retsforbundets dagsorden, som lægger sig alt for tæt op ad regeringens uklare holdning.

Endelig om regeringens holdning til dagsordener under denne debat: det er endnu en forbløffende fornelse af det parlamentariske

system. Hvad ville regeringen egentlig have fundet på, hvis nogen havde fundet på at stille standarddagsordenen om at tage ministerens redegørelse til efterretning?

Ib Christensen (DR):

Som konklusion på denne debat kan det for det første konstateres, at regeringen ikke har truffet en endelig beslutning i denne sag, for det andet, at regeringen ikke har villet redegøre i denne debat for, hvad den vil sige og gøre den 12.-14. december på NATOs ministerrådsmøde, men at man først dagen før, den 11. december, vil meddele sin endelige beslutning i det udenrigspolitiske navn. For det tredje kan vi konstatere, at udenrigsministeren afviste at svare på mit spørgsmål om, hvorvidt man ville anvende consensus-princippet, som man hidtil har brugt i NATO, der jo er en organisation af suveræne stater, hvor der hidtil har været krævet enighed om beslutningerne. Det er jo det, der er det centrale. Hvis regeringen på forhånd vil tilkendegive, at man ikke vil acceptere en sådan beslutning, ville det dermed være vist, at den virkelig satte alvor bagved. Men det har vi altså ikke engang kunnet få svar på.

Når hr. Lasse Budtz som ordfører fra socialdemokratiet konstaterer en fuldstændig enighed, synes jeg nok, man på den baggrund kan tilføje: om hvad? For det har vi ikke fået ret meget opklaret i denne debat. Det, der er enighed om, er tilsyneladende det lidet konstruktive at afvise alle andre partiers synspunkter, sådan som de kommer til udtryk også i dagsordensforslagene.

Jeg synes ikke, at regeringen – og sådan set heller ikke regeringspartiet – har optrådt med den åbenhed og beslutsomhed, som dette vitale spørgsmål kræver. Hvis regeringen virkelig alvorligt ville satse på en udsættelse af denne beslutning med henblik på at få en pause for at indlede reelle og forpligtende forhandlinger med Warszawapagten og afprøve den forhandlingsvilje, der måtte være til stede dér, var der da intet til hinder for, at den kunne stemme for vort dagsordensforslag, som jo er en beskrivelse af de intentioner, regeringen har sagt den har.

Dermed vil jeg også sige til hr. Steen Folke, at der i en sådan afstemning, som kunne give flertal for vores dagsordensforslag, ville ligge en parlamentarisk forpligtelse for rege-